

ผนวก ค

-ร่าง-

กฎกระทรวง

ฉบับที่.... (พ.ศ.....)

ออกตามความในพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน

พ.ศ.2541

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา 6 และมาตรา 22 แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ.2541 รัฐมนตรีว่าการกระทรวงแรงงานออกกฎกระทรวงไว้ดังต่อไปนี้

ข้อ 1 การคุ้มครองแรงงานในงานนักแสดงอาชีพนอกจากที่กำหนดไว้ในกฎกระทรวงฉบับนี้ ให้เป็นไปตามที่นายจ้างและลูกจ้างตกลงกัน เว้นแต่การคุ้มครองตามบทบัญญัติในหมวดที่ 1 บทบัญญัติทั่วไป ตั้งแต่มาตรา 7 ถึงมาตรา 21 หมวด 2 เฉพาะมาตรา 28 มาตรา 32 มาตรา 33 มาตรา 34 หมวด 5 ค่าจ้าง ค่าล่วงเวลา ค่าทำงานในวันหยุด และค่าล่วงเวลาในวันหยุด เฉพาะมาตรา 56 มาตรา 57 มาตรา 62 มาตรา 76 มาตรา 77 หมวด 8 ความปลอดภัย อาชีวอนามัยและสภาพแวดล้อมในการทำงาน ตั้งแต่มาตรา 100 ถึงมาตรา 107 หมวด 9 การควบคุม ตั้งแต่มาตรา 108 ถึงมาตรา 115 หมวด 11 ค่าชดเชย ตั้งแต่มาตรา 118 ถึงมาตรา 122 หมวด 12 การยื่นคำร้องและการพิจารณาคำร้อง ตั้งแต่มาตรา 123 ถึงมาตรา 125 หมวด 13 กองทุนสงเคราะห์ลูกจ้าง ตั้งแต่มาตรา 126 ถึงมาตรา 138 หมวด 14 พนักงานตรวจแรงงาน ตั้งแต่มาตรา 139 ถึงมาตรา 142 และหมวด 15 การส่งหนังสือ มาตรา 143 ให้นายจ้างและลูกจ้างปฏิบัติตามพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน

ข้อ 2 ในกฎกระทรวงฉบับนี้

“งานแสดง” หมายความว่า งานที่นักแสดงทำการแสดง เล่นดนตรี ร้อง เต้น จำ และแสดงท่าทาง ร้อง กล่าว พากย์ แสดงตามบทหรือในลักษณะอื่นใด โดยได้รับทรัพย์สิน หรือประโยชน์อื่นใดจากผู้ประกอบการธุรกิจด้านการบันเทิงไม่ว่าจะเป็น ผู้อำนวยการสร้าง ผู้อำนวยการผลิต ผู้ผลิต ผู้จัด นายจ้าง ตัวแทนบุคคลดังกล่าว หรือผู้จัดงาน เป็นการตอบแทนตลอดระยะเวลาที่ทำงานนั้น

“งานแสดงที่มีลักษณะอันตราย” หมายความว่า งานที่เสี่ยงอันตราย หรือน่ารังเกียจ เช่น การทำงานเกี่ยวกับปืนจั่น การทำงานที่มีอันตรายจากการตกจากที่สูง วัสดุกระเด็น ตกหล่น และการพังทลาย งานที่เกี่ยวข้องกับอันตรายจากความร้อน อันตรายจากไฟไหม้ อันตรายที่เกิดจากไฟฟ้า อันตรายที่เกิดจากแสงสว่าง อันตรายจากเสียง หรือ ใช้เทคนิคพิเศษ (special effect) หรืองานแสดงที่เกี่ยวข้องกับสิ่งสกปรก เช่น น้ำสกปรก ถังขยะ ถังปฏิกูล หรืองานแสดงลักษณะอื่นๆที่ไม่จัดให้มีมาตรฐานความปลอดภัยตามที่พระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงานได้บัญญัติไว้

“นายจ้าง” หมายความว่า ผู้อำนวยการสร้าง ผู้อำนวยการผลิต ผู้ผลิต ผู้จัด ผู้รับจ้าง ช่าง ซึ่งเป็นผู้ประกอบการกิจการด้านการบันเทิง หรือผู้จัดงาน ซึ่งทำหน้าที่จัดการหรือดำเนินกิจการบันเทิง หรือกิจกรรมด้านการบันเทิง หรือกิจกรรมอื่นที่เกี่ยวข้องกับการบันเทิง ในนามของตนเองหรือผู้อื่น และจ่ายค่าจ้างตลอดระยะเวลาที่ทำงาน”

“ลูกจ้าง” หมายความว่า นักแสดงซึ่งรับจ้างแสดง รวมถึงนักแสดงแทน โดยได้รับทรัพย์สินหรือประโยชน์อื่นใดจากนายจ้างเป็นค่าตอบแทนตลอดระยะเวลาที่ทำงาน

“นักแสดงแทน” หมายถึง บุคคลที่ทำหน้าที่ในการแสดงแทนนักแสดงตัวหลัก โดยแยกออกเป็นนักแสดงแทนในงานที่ไม่ต้องเสี่ยงอันตราย (stand-in) และนักแสดงแทนในงานแสดงที่ต้องเล่นโลดโผนหรือเสี่ยงอันตราย (stunt man, stunt woman)

“ค่าจ้าง” หมายความว่า ทรัพย์สินหรือประโยชน์อื่นใด ที่นายจ้างได้จ่ายให้แก่ลูกจ้าง ไม่ว่าจะเป็นรายเดือน รายปี เป็นงวดๆ หรือจ่ายตามผลงานที่ได้แสดงไปแล้ว

“ข้อพิพาทแรงงาน” ข้อพิพาทเกี่ยวกับสิทธิและหน้าที่ตามสัญญาจ้างแรงงาน หรือตามข้อตกลงเกี่ยวกับสภาพการจ้าง ข้อพิพาทเกี่ยวกับสิทธิหรือหน้าที่ตามกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองแรงงาน หรือกฎหมายว่าด้วยแรงงานสัมพันธ์ รวมถึงข้อพิพาทเกี่ยวกับการเลิกจ้างโดยไม่เป็นธรรมต่อลูกจ้าง ตามมาตรา 49 แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลแรงงานและวิธีพิจารณาคดีแรงงาน พ.ศ.2522

“การล้วงเกินทางเพศ” หมายความว่า การกระทำทางกาย วาจา โดยการสัมผัสเนื้อตัวร่างกาย หรือการกระทำอื่นใดที่ไม่พึงประสงค์ทางเพศ เช่น การยั่วยุ การวิพากษ์วิจารณ์ การใช้สิ่งที่ยั่วยุหรืออาจก่อให้เกิดอารมณ์ทางเพศ การกระทำทางกายภาพอื่นๆ อันแสดงให้เห็นถึงการกระทำทางเพศที่ไม่พึงประสงค์และเป็นการรบกวนจิตใจ อารมณ์ ความรู้สึก ไม่ว่าโดยใช้กำลังประทุษร้ายหรือสิ่งอื่นใดรวมทั้งการเสนอเงื่อนไขหรือประโยชน์อื่นใดอันเป็นการแลกเปลี่ยนกับการล้วงเกินทางเพศจากนักแสดงนั้นด้วย

“การล้วงละเมิดทางเพศในที่ทำงาน” หมายความว่า การล้วงละเมิดทางเพศใดๆ อันเกิดขึ้นในสถานที่ทำงานทั้งการถ่ายทำในโรงถ่ายและการถ่ายทำนอกสถานที่ หรือในสถานที่ที่จัดให้มีการแสดง หรือในงานอันเกี่ยวเนื่องกับการแสดงนั้นด้วย

ข้อ 3 ให้มีการจัดตั้งองค์กรขึ้นมาองค์กรหนึ่ง เรียกว่า “สภานักแสดง” เพื่อทำหน้าที่ในการปฏิบัติการและบังคับการให้เป็นไปตามกฎหมายนี้ การจัดทำสัญญาจ้างมาตรฐาน การออกกฎระเบียบในการทำงาน การจัดเก็บค่าธรรมเนียม การขึ้นทะเบียน การออกใบอนุญาตให้เป็นนักแสดงหรือนักแสดงแทน และการดูแลและการคุ้มครองนักแสดงในด้านต่างๆตามที่กำหนด โดยในการดำเนินกิจกรรมของสภานักแสดงให้ได้รับเงินสนับสนุนจากงบประมาณแผ่นดินตามจำนวนที่รัฐบาลเห็นสมควรกำหนด แต่ไม่น้อยกว่าปีละ 5,000,000 บาท

ข้อ 4 ให้สภานักแสดงจัดให้มีคณะกรรมการคณะหนึ่งเรียกว่า “คณะกรรมการระงับข้อพิพาท” ทำหน้าที่ระงับข้อพิพาททางแรงงานระหว่างนายจ้างและลูกจ้างในงานแสดง โดยประกอบด้วย

(1) กรรมการถาวร ได้แก่บุคคลซึ่งสภานักแสดงแต่งตั้งขึ้นจากผู้มีประสบการณ์ด้านการระงับข้อพิพาททางแรงงาน

(2) กรรมการโดยตำแหน่ง ได้แก่ตัวแทนจากนายจ้างและลูกจ้างที่สังกัดตามสมาคม นายจ้าง สมาคมลูกจ้าง สมาพันธ์ภาพยนตร์ มูลนิธินักแสดงอาวูโส แห่งละ 3 คน ซึ่งตัวแทนจากแต่ละองค์กร จะทำหน้าที่พิจารณาระงับข้อพิพาทเฉพาะในกรณีที่คุณกรณีเป็นบุคคลที่สังกัดอยู่ในองค์กรของตน

(3) ตัวแทนซึ่งเป็นกลางจากฝ่ายนายจ้างลูกจ้างซึ่งสังกัดอยู่ในสมาคมฯ สมาพันธ์ภาพยนตร์ และมูลนิธินักแสดงอาวูโส ซึ่งเป็นองค์กรเดียวกับคุณกรณีแต่ไม่ใช่คุณกรณีฝ่ายละ 1 คน

ข้อ 5 ในกรณีที่เกิดเหตุข้อพิพาทแรงงาน คุณกรณีจะต้องแจ้งพนักงานตรวจแรงงานให้ตรวจสอบข้อเท็จจริงในเบื้องต้น และพนักงานตรวจแรงงานเป็นผู้ยื่นเรื่องให้คณะกรรมการระงับข้อพิพาทเป็นผู้พิจารณาตัดสิน โดยคณะกรรมการระงับข้อพิพาทจะดำเนินการไกล่เกลี่ยก่อน ถ้าไม่สามารถไกล่เกลี่ยกันได้ อำนาจในการพิจารณาดังกล่าวตกเป็นของคณะกรรมการระงับข้อพิพาท รวมถึงมีอำนาจในการกำหนดค่าเสียหายให้แก่นักแสดงหญิงผู้ถูกล่วงเกินทางเพศได้

เมื่อคณะกรรมการระดับข้อพิพาทได้มีคำวินิจฉัยแล้ว คู่กรณีที่ไม่พอใจคำวินิจฉัยนั้น ให้นำคดีไปสู่ศาลแรงงานได้ภายใน 90 วัน นับแต่วันที่คู่กรณีทราบคำวินิจฉัย โดยให้อายุความเริ่มนับใหม่นับถัดจากวันที่คู่กรณีได้รับแจ้งคำตัดสินของคณะกรรมการระดับข้อพิพาท

ข้อ 6 ให้จัดตั้งกองทุนขึ้นในสถานักแสดง เรียกว่า “กองทุนคุ้มครองนักแสดง” โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อคุ้มครองช่วยเหลือนักแสดงในด้านต่างๆ รวมถึงช่วยเหลือสวัสดิการแก่นักแสดง กรณีที่ประสบอุบัติเหตุเนื่องจากการแสดง การฝึกทักษะ กรณีชราภาพ และ ความเป็นอยู่และกรณีอันควรแก่การสงเคราะห์ รวมถึงการคุ้มครองอดีตนักแสดงที่มีผลงานแสดงติดต่อกันมาเป็นเวลาไม่น้อยกว่า 3 ปี ด้วย โดยรายละเอียดในการคุ้มครองให้เป็นไปตามที่สถานักแสดงกำหนด

โดยกองทุนประกอบไปด้วยเงินและทรัพย์สินดังต่อไปนี้

- (1) เงินอุดหนุนจากรัฐบาล
- (2) เงินหรือทรัพย์สินที่มีผู้มอบให้เพื่อสมทบกองทุน
- (3) ดอกผลและผลประโยชน์ที่เกิดจากกองทุน
- (4) เงินที่ได้จากค่าธรรมเนียมที่เกิดจากการเรียกเก็บจากนายจ้างและลูกจ้างตามที่สถานักแสดงกำหนด
- (5) เงินที่ได้มาจากการเก็บส่วนแบ่งการจัดงานการกุศล ตามที่สถานักแสดงกำหนด
- (6) เงินอื่น ๆ

ข้อ 7 เมื่อนายจ้างได้รับลูกจ้างเข้าทำงานแล้ว ให้นายจ้างจัดทำสัญญาจ้างเป็นหนังสือ ที่มีข้อความถูกต้องตรงกันจำนวนสามฉบับ โดยมอบให้ลูกจ้างและนายจ้างเก็บไว้ฝ่ายละหนึ่งชุดพร้อมที่จะให้พนักงานตรวจแรงงานตรวจสอบได้ และนำไปขึ้นทะเบียนต่อสถานักแสดงอีกหนึ่งชุด สัญญาจ้างดังกล่าวต้องไม่ขัดหรือแย้งกับสัญญามาตรฐานของสถานักแสดง และอย่างน้อยต้องประกอบด้วยรายการดังต่อไปนี้

- (1) ชื่อของนายจ้างและลูกจ้าง
- (2) วันเริ่มต้นของสัญญาจ้าง
- (3) อัตราค่าตอบแทนหรือวิธีคำนวณค่าตอบแทน
- (4) ช่วงระยะเวลาในการจ่ายค่าตอบแทน
- (5) ข้อตกลงเกี่ยวกับชั่วโมงการทำงาน
- (6) สิทธิเกี่ยวกับวันหยุดทำงานและอัตราค่าจ้างในวันหยุด

(7) ในกรณีที่ไม่สามารถมาทำงานได้เนื่องจากเจ็บป่วยหรือได้รับบาดเจ็บ รวมถึงข้อกำหนดเรื่องการจ่ายค่าจ้างในวันดังกล่าว

(8) ระยะเวลาของการบอกกล่าวล่วงหน้าก่อนที่จะทำการเลิกสัญญาจ้าง

(9) หน้าที่หรือรายละเอียดเกี่ยวกับงานของลูกจ้าง

(10) เงื่อนไขในการเลิกสัญญาหรือในกรณีที่สัญญาจ้างกำหนดระยะเวลาแน่นอน ต้องระบุวันสิ้นสุดของสัญญา

(11) ขอบเขตและรายละเอียดงานที่จ้าง สถานที่ทำงาน ฝึกซ้อม หรือฝึกทักษะเพิ่ม

(12) การเอาประกันภัยในอุบัติเหตุในการทำงานของนักแสดงและรายละเอียดเกี่ยวกับกรมธรรม์ ได้แก่ เลขที่กรมธรรม์ บริษัทประกัน จำนวนเงินที่เอาประกัน และชื่อผู้รับประกัน

(13) การได้รับอนุญาตหรือใบอนุญาตให้แสดงสำหรับนักแสดงเด็กอายุต่ำกว่า 15 ปี

ข้อ 8 มาตรฐานเกี่ยวกับการทำงานของเด็กที่เป็นนักแสดง ให้มีรายละเอียดดังต่อไปนี้

(1) การจ้างนักแสดงเด็กอายุต่ำกว่า 15 ปี ให้ทำงานในงานแสดงภาพยนตร์ ละครงานโฆษณา หรืองานในธุรกิจบันเทิง ให้แสดงได้ต่อเมื่อได้รับการอนุญาตจากคณะกรรมการคุ้มครองเด็ก หรือคณะกรรมการอื่นซึ่งได้รับมอบหมายจากคณะกรรมการดังกล่าวก่อน โดยให้นายจ้างเป็นผู้มีหน้าที่ยื่นคำขออนุญาตทุกครั้ง

(2) คำขออนุญาตต้องประกอบด้วยรายการ ดังต่อไปนี้

ก. รายละเอียดของงานแสดง ซึ่งจะต้องไม่เป็นการกระทบต่อสวัสดิภาพการเจริญเติบโต การพัฒนาการและการศึกษาของเด็ก รวมทั้งต้องไม่ใช่งานที่เสี่ยงอันตราย หรือไม่เกี่ยวกับวัตถุอันตราย

ข. การจัดสวัสดิการและดูแลสวัสดิภาพให้แก่เด็กและต้องมีการตรวจสุขภาพเด็ก

ค. จำนวนวันที่เด็กแสดงต่อสัปดาห์, จำนวนชั่วโมงที่เด็กไม่ได้พักผ่อนอยู่ที่บ้าน รวมทั้งระยะเวลาพักในระหว่างทำการแสดง

ง. การจัดการเกี่ยวกับการศึกษาของเด็ก โดยคำนึงถึงการมีส่วนร่วมในชั้นเรียนหรือการเข้าเรียนของเด็ก หรือการจัดเวลาชดเชยจากที่เด็กขาดเรียน

จ. การจัดการเกี่ยวกับรายได้ที่เด็กจะได้รับจากการแสดง

(3) พนักงานตรวจแรงงานมีอำนาจที่จะสอบถามข้อเท็จจริงจากบุคคลที่เกี่ยวข้องได้ เช่น สัมภาษณ์ผู้ผลิต ผู้ปกครอง ตัวเด็ก หรือขอรายงานจากครูหรือผู้อำนวยการสถานศึกษามาประกอบการพิจารณาอนุญาต และสามารถตรวจสอบดูแลการใช้แรงงานเด็กได้ตลอดเวลาที่อนุญาตให้เด็กทำการแสดง

(4) ให้นายจ้าง และ ผู้ปกครองหรือผู้ดูแลเด็ก จัดให้เด็กทำการแสดงได้ในเวลาดังนี้

ก. ในช่วงวันหยุดเสาร์อาทิตย์ หรือวันหยุดนักขัตฤกษ์ หรือในช่วงปิดเทอม หรือหากเป็นช่วงเปิดภาคเรียนให้เด็กแสดงได้ในช่วงเวลาหลังเลิกเรียนเป็นต้นไป หรือหากเป็นช่วงเปิดภาคเรียนในช่วงเวลาเรียน จะต้องมีการจัดเวลาชดเชยที่เด็กขาดเรียนไป ยกเว้นเด็กที่อยู่ในช่วงอายุ 1 วัน - 3 ปี ซึ่งอายุยังไม่ถึงเกณฑ์เข้าเรียน จึงไม่ต้องจัดให้เด็กทำการแสดงในเวลาดังกล่าวก่อน

ข. การทำงานในเวลากลางคืนต้องไม่让孩子ทำงานในระหว่างเวลา 0.00-6.00 น. เว้นแต่มีเหตุจำเป็นอาจขออนุญาตพนักงานตรวจแรงงานเป็นกรณีไป และนายจ้างต้องจัดให้เด็กได้พักผ่อนตามสมควรและในสถานที่ที่เหมาะสมในระหว่างเวลาทำงาน

ข้อ 9 ห้ามมิให้นายจ้าง ผู้กำกับการแสดง นักแสดงผู้ร่วมแสดง หรือผู้ร่วมงานอื่นๆ กระทำการล่วงเกินทางเพศนักแสดง หรือสนับสนุนให้มีการล่วงเกินทางเพศ ในสถานที่ทำการแสดง ไม่ว่าด้วยวาจา ท่าทาง หรือหากมีการมอบหมายบทที่มีการแสดงอันเกี่ยวพันหรืออาจเสี่ยงต่อการล่วงเกินทางเพศ ต้องทำความเข้าใจหรือได้รับความยินยอมจากนักแสดงหญิงที่ร่วมแสดงก่อน รวมทั้งต้องจัดให้มีมาตรการป้องกันการล่วงเกินทางเพศในที่ทำการแสดงอันอาจเกิดจากตัวแทนหรือบุคคลภายนอกผู้เข้ามาติดต่อกับนายจ้างหรือเข้ามาโดยประการอื่นไม่ว่าจะเป็นลักษณะได้รับอนุญาตให้เข้ามาในบริเวณสถานที่ทำการการแสดงหรือไม่ก็ตาม รวมทั้งต้องจัดให้นักแสดงหญิงผู้ถูกล่วงเกินทางเพศโดยบุคคลดังกล่าวมาข้างต้น ได้รับสิทธิดังต่อไปนี้

(1) สิทธิในการร้องเรียนต่อนายจ้าง ตัวแทนนายจ้าง หรือผู้มีอำนาจบังคับบัญชาแทนนายจ้าง ในกรณีที่ถูกล่วงเกินทางเพศจากผู้กำกับการแสดง นักแสดงร่วม ผู้ร่วมงานอื่นๆ หรือบุคคลภายนอกผู้เข้ามาติดต่อกับนายจ้างหรือเข้ามาโดยประการอื่น

(2) เมื่อได้รับการร้องเรียนแล้วให้ นายจ้าง ตัวแทนนายจ้าง หรือผู้มีอำนาจบังคับบัญชาแทนนายจ้าง ต้องดำเนินการตรวจสอบเรื่องราวร้องทุกข์ เพื่อสืบสวนหาข้อเท็จจริงโดยการรับฟังพยานทั้งสองฝ่ายซึ่งรวมทั้งบุคคลภายนอกที่ถูกกล่าวหาด้วย และหามาตรการที่เหมาะสมเพื่อที่จะหยุดการล่วงเกินทางเพศ รวมทั้งมีมาตรการในการลงโทษผู้ล่วงเกินทางเพศ ดังต่อไปนี้

ก. ตักเตือน หรือหากยังมีการกระทำผิดอีกก็ให้เปลี่ยนให้ผู้กระทำการล่วงเกินทางเพศรับหน้าที่อื่น เช่น เปลี่ยนไปแสดงบทอื่นแทน หรือเปลี่ยนไปทำหน้าที่อื่นแทน หรือเปลี่ยนตัวผู้นั้นออกไปตำแหน่งที่ทำในงานแสดงนั้น

ข. กรณีที่นายจ้างไม่มีมาตรการเพื่อหยุดการล่วงเกินทางเพศ หรือมีแต่ไม่เหมาะสมที่จะหยุดการกระทำนั้น ให้นักแสดงหญิงผู้ถูกล่วงเกินทางเพศมีสิทธิโดยชอบที่จะหยุดหรือพักการทำงานแสดงโดยได้รับค่าจ้างในการทำงาน

ค. ห้ามมิให้นายจ้าง ตัวแทนนายจ้าง หรือผู้มีอำนาจบังคับบัญชาแทนนายจ้าง ทำการกลั่นแกล้งนักแสดงหญิงผู้ถูกล่วงเกินทางเพศ อันเนื่องมาจากการปกป้องสิทธิของตนหรือการใช้สิทธินั้นตามกฎหมาย

(3) หากการล่วงเกินทางเพศนั้นเป็นการกระทำของนายจ้างเอง ให้นักแสดงที่ถูกล่วงเกินทางเพศนั้น มีสิทธิเสนอเรื่องราวต่อคณะกรรมการระดับข้อพิพาท เพื่อพิจารณาแทนได้

(4) เมื่อมีการล่วงเกินทางเพศเกิดขึ้นแก่นักแสดง ห้ามมิให้นายจ้าง ตัวแทนนายจ้าง ผู้มีอำนาจบังคับบัญชาแทนนายจ้าง คู่กรณี คณะกรรมการระดับข้อพิพาท พนักงานสอบสวน ผู้สื่อข่าว หรือบุคคลอื่นใดเปิดเผย ให้ข่าว หรือ เสนอข่าว เกี่ยวกับเรื่องราวการถูกล่วงเกินทางเพศของนักแสดง เว้นแต่ จะได้รับความยินยอมให้เปิดเผยจากนักแสดงผู้ถูกล่วงเกินทางเพศนั่นเอง อันเป็นไปเพื่อประโยชน์ในการให้ได้รับความเป็นธรรมจากการถูกล่วงเกินทางเพศดังกล่าว

(5) สิทธิในการได้รับการเยียวยาหรือชดเชยความเสียหาย มีดังนี้คือ

ให้คณะกรรมการระดับข้อพิพาท พิจารณาชดเชยค่าเสียหายจากการถูกล่วงเกินทางเพศในการทำงานเป็นนักแสดง โดยไม่ต้องให้ผู้ถูกล่วงเกินทางเพศไปใช้สิทธิเรียกร้องทางศาล

กรณีที่ได้ให้การคุ้มครองแล้วและไม่เป็นผล ยังมีความเสียหายเกิดขึ้นจากการกระทำนั้น นักแสดงหญิงผู้ถูกล่วงเกินทางเพศมีสิทธิโดยชอบด้วยกฎหมายในการเรียกร้องค่าเสียหายอันเกิดแก่ตน ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์มาตรา 420 ว่าด้วยละเมิดต่อผู้ประกอบการกิจบ้านที่ เป็นนายจ้างได้ โดยถือว่าเป็นการเสียหายตามสัญญาจ้างที่ผู้ประกอบการกิจบ้านที่ เป็นนายจ้างจะต้องคุ้มครอง

ข้อ 10 นายจ้างต้องจัดให้มีมาตรการเพื่อความปลอดภัยในการทำงานและในสถานที่ทำงานสำหรับนักแสดงที่เป็นลูกจ้าง ให้เป็นมาตรฐานดังต่อไปนี้

(1) จัดเตรียม-รักษาสถานที่ทำงาน ระบบการทำงาน สิ่งแวดล้อมในการทำงาน การเคลื่อนย้ายและจัดเก็บวัสดุต่างๆ เพื่อให้นักแสดงได้รับความปลอดภัยในการทำงาน โดยปราศจากปัจจัยเสี่ยงต่อสุขภาพ

(2) จัดให้มีการให้ข้อมูลข่าวสาร การสอนงาน การฝึกอบรม การนิเทศงาน ในกรณีที่นายจ้างมีการส่งลูกจ้างไปฝึกฝนเพื่อเพิ่มทักษะในงานแสดง ให้ถือว่าการฝึกดังกล่าวเป็นส่วนหนึ่งของสัญญาจ้างด้วย

(3) จัดให้มีการบันทึกข้อมูลการเจ็บป่วย การบาดเจ็บ หรือเสียชีวิต ของนักแสดงจากการทำงาน เพื่อนำมาเป็นข้อมูลในการหาแนวทางป้องกัน โดยกำหนดให้ผู้ประกอบธุรกิจที่เป็นผู้ผลิตงานแสดงเป็นผู้มีหน้าที่รายงานการเจ็บป่วยไปยังพนักงานตรวจแรงงานให้ทราบทุกครั้ง

(4) การแสดงในฉากที่เสี่ยงอันตราย หรือที่ต้องใช้ความชำนาญ หรือความสามารถพิเศษ ผู้ประกอบธุรกิจที่เป็นผู้ผลิตงานแสดงต้องจัดให้มีนักแสดงแทนซึ่งเป็นผู้ได้รับใบอนุญาตที่มีความชำนาญและมีประสบการณ์มาแสดงแทนทุกครั้ง ห้ามมิให้ลูกจ้างที่ขาดความรู้ความเข้าใจ หรือไม่มีชั่วโมงในการฝึกฝนที่เพียงพอทำแสดงด้วยตนเอง แม้ลูกจ้างผู้นั้นยอมเสี่ยงภัยด้วยความสมัครใจก็ตาม

ข้อ 11 นายจ้างที่เป็นผู้ประกอบธุรกิจบันเทิงทุกประเภทต้องทำประกันภัยในอุบัติเหตุของลูกจ้างที่อาจเกิดขึ้นได้ตามสัญญาจ้างไว้ และงานแสดงนั้นต้องเป็นงานที่มีลักษณะอันตราย และให้มีวงเงินประกันไม่น้อยกว่าสัญญาจ้าง เพื่อประกันอุบัติเหตุในการถ่ายทำตั้งแต่ช่วงเวลาชักซ้อมจนกระทั่งการแสดงจบ เพื่อคุ้มครองในความรับผิดชอบในการเกิดอันตรายหรือความเจ็บป่วยที่เกิดขึ้นกับลูกจ้างอันมีสาเหตุมาจากการทำงาน ในเรื่องค่ารักษาพยาบาล การเจ็บป่วย และการเสียชีวิต ที่เกิดขึ้นเนื่องจากการทำการแสดง การฝึก หรือการเข้าร่วมกิจกรรมอันเกี่ยวเนื่องกับการแสดง โดยให้นายจ้างเป็นผู้ออกค่าใช้จ่ายในการทำประกันภัย

ให้ไว้ ณ วันที่.....พ.ศ.

ลงชื่อ.....

(.....)

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงแรงงาน

หมายเหตุ :- เหตุผลในการประกาศใช้กฎกระทรวงฉบับนี้คือ เนื่องจากงานนักแสดงมีสภาพการจ้างและการทำงานที่แตกต่างไปจากการจ้างแรงงานทั่วไป ซึ่งสมควรกำหนดการคุ้มครองในงานดังกล่าวไว้เป็นพิเศษให้แตกต่างไปจากพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ.2541 และโดยที่มาตรา 22 แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ.2541 บัญญัติให้ออกกฎกระทรวงกำหนดการคุ้มครองแรงงานในกรณีต่างๆ ให้แตกต่างไปจากพระราชบัญญัตินี้ดังกล่าวได้ จึงจำเป็นต้องออกกฎกระทรวงนี้

(ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่ม....)

